

Видения от Господа

***„Аз не бях непокорен на небесното
видение.“***

Деяния на апостолите 26:19

По времето, когато Библията беше в процес на подготовка, голяма част от Божиите наставления и предупреждения към Неговия народ, както и Откровението за Неговите планове и цели, бяха предадени чрез „видения“. Тези видения често, ако не винаги, бяха от чудотворен характер и толкова впечатляващи, че не оставяха никакво съмнение в съзнанието на онези, на които бяха дадени, че предоставената информация е от Господа.

Тези видения не бяха давани, за да задоволят любопитството, а за да могат тези, които ги получаваха, да бъдат подготвени да сътрудничат на Господа в осъществяването на Неговите планове – било за самите тях, било за другите, или и за двете. В много случаи в Писанията виденията се споменават като „гласът“ на Господа, който говори на Своя народ. Достатъчен е един поглед към Библията, за да се убеди човек колко голямо значение Бог е придавал на послушанието към Неговия глас и колко тежки последствия биха настъпили в резултат на непослушанието.

Виденията в Стария Завет

Бог говори на Ной не само за да го уведоми за предстоящия потоп, но и за да може той да се

подготви за спасението на себе си и своето семейство. (Битие 6:13-18; Евреи 11:7) Бог също така говори на Авраам в Ур, разкри му намерението Си да благослови всички племена на земята и му даде указания да напусне своя народ и да отиде в земята, която ще му покаже. Благословенията, които щяха да произтекат от този контакт с Господа, зависеха от послушанието на Авраам към тези указания. Битие 12:1-3

Бог се яви на Мойсей при горящия храст и го натовари с мисията да бъде велик избавител на своя народ. Дори земята, върху която стоеше Мойсей в момента, когато му беше дадено видението, стана свята, или осветена, защото Бог я използваше като мястото, където предаваше на Своя слуга информация за това, което искаше той да направи. (Изход 3:1-10) Ако Мойсей оттогава нататък искаше да се радва на продължителната благосклонност на Господа, той нямаше друг избор, освен да се подчини на видението.

На пророк Исаия бе дадено видение, в което той видя Господа „високо издигнат“. (Исаия 6:1, 8) В това видение Исаия чу Господ да пита: „Кого да изпратя и кой ще отиде за нас?“ Отговорът на пророка беше: „Ето ме; изпрати ме.“ Тази заповед беше смисълът на повечето видения, с които Господ благоволяваше към Своя народ в древността, макар и не винаги да беше изразена толкова ясно.

Видения в Новия Завет

Най-забележителното видение, споменато в Новия Завет, беше това, дадено на Йоан Кръстител по време на кръщението на Исус. Йоан видя Божия Дух да слиза върху Исус и чу „глас от небето, който казваше: Това е Моят възлюбен Син, в Когото имам благоволение.“ (Матей 3:16, 17; Йоан 1:31–34) Тук, на тридесетгодишна възраст, Исус започваше Своето земно служение. Той беше дошъл, за да изпълни волята на Своя Небесен Отец — всичко, което беше записано в „ “ „том на книгата“, Стария Завет. (Псалтир 40:6-8; Евреи 10:5-9) Всички указания, записани в Стария Завет за напътствие на Учителя, бяха записани под прякото вдъхновение на Светия Дух. Нямаше никой, който да тълкува значението им. Дори за съвършения ум на Исус, за да разбере същността им, беше необходимо да му бъде дадено специално Откровение — видение — и именно с това той беше благословен, когато небесата се отвориха пред него.

Исус беше дошъл, за да извърши нещата, които бяха написани за Него. Когато значението им беше разкрито, Той без колебание се зае с задачата да ги изпълни. С каква огромна цена Исус се подчини на небесното видение! Периодът на Неговото служение беше кратък, а всеки ден беше изтощителен. Той беше хулен от враговете си, неразбран от приятелите си, а голямото „противоречие на грешниците“ накрая доведе до ареста му, съда и жестокото разпъване на кръста. (Евреи 12:3) Това беше смисълът на видението. Исус трябваше да бъде

воден „като агне на клане“. (Исая 53:7) Той трябваше да даде плътта си „за живота на света“. (Йоан 1:29; 6:51) Той трябваше да бъде „човек на скърби и запознат с мъката“. (Исая 53:3) Той беше послушен на Небесния Си Отец във всички тези трудни изпитания. Той научи какво означава да бъдеш послушен, дори когато преминаваш през тежки изпитания на страдание. Евреи 2:10; 5:8

За да компенсира цената на послушанието, Учителят получи и богата награда, дори докато даваше живота си. Мирът и радостта, които изпита, повече от компенсираха жертвата, която правеше. (Йоан 14:27) Наистина, именно това му даде възможност да бъде послушен „заради радостта, която му беше поставена“, и да издържи „кръста, пренебрегвайки срама“. (Евреи 12:2) Вярно, това беше бъдеща радост; но очакването ѝ и пълната му увереност, че ще получи обещаната награда, дадоха на Исус настоящ мир и радост, които светът нито можеше да му даде, нито да му отнеме. Така, макар да беше „човек на скърби“, той без съмнение беше в мир с Небесния си Отец. „Радостта на Господа“ беше неговата сила. Неемия 8:10

Видението на Павел

Саул от Тарс винаги беше бил ревностен слуга на Бога, макар че в началото беше сгрешил в разбирането си за това, което Господ искаше от него. Именно по време на една поръчка за погрешно насочено служение той беше удостоен с онова откровено видение, споменато в нашия встъпителен текст, и за което по-късно

свидетелства, че не е бил непокорен. Именно това видение спря Саул от погрешния му път. То му разкри мястото, което трябваше да заеме като състрадалец с Христос, и задачата, която трябваше да изпълни като апостол на езичниците. Деяния на апостолите 9:1-16

Що се отнася до земното служение на Павел за Христос, може би най-краткото обобщение на дълбоките му последствия за Павел е дадено в изявлението, отправено към Анания, когато Господ, в видение, го натовари да каже на Саул какви велики неща щеше да претърпи заради Неговото име. (Деяния на апостолите 9:16) Послушанието към небесното видение наистина означаваше много страдания за Павел. (2 Коринтяни 11:23-28; 12:7-10) Той се радваше на това, защото видението разкри, че има привилегията да страда заедно с Учителя си за великата месианска кауза. Колосяни 1:24

Тези страдания дойдоха поради неговото послушание към видението — послушание в това да разказва на другите това, което Господ му беше разкрил по чуден начин. След като заяви пред Агрипа, че не е бил непокорен на видението, Павел добави: „Първо проповядвах на онези в Дамаск, после в Ерусалим и из цяла Юдея, а също и на езичниците, че всички трябва да се покаят за греховете си и да се обърнат към Бога — и да докажат, че са се променили чрез добрите дела, които вършат.“ (Деяния на апостолите 26:20) „Поради тези причини“, обясни Павел на царя, той беше обвинен от събратята си юдеи. (Деяния на апостолите 26:21) В резултат на това той продължи да бъде

преследван както от юдеи, така и от езичници, докато накрая не завърши земния си път. 2 Тимотей 4:7,8; Деяния на апостолите 20:17-25

Тъй като Павел имаше безусловна вяра в Господа и знаеше, че в живота му няма да бъде допуснато нищо, което да не е за неговото най-висше духовно благо, той се радваше на душевен и сърдечен покой. Той обаче нямаше покой от натрапчивата спешност да отдаде живота си в послушание към небесното видение. Дали в еврейските синагоги, в езическите храмове, на борда на кораб или в затвора, единствената всепоглъщаща страст в живота му беше да предаде на другите смисъла на това небесно видение. Познанието, което му беше разкрито, беше, че Исус е Христос и че надеждата както на църквата, така и на света се съсредоточаваше в Него като Изкупител. Видението допълнително определяше Христос като Този, Който щеше да царува, докато всички врагове бъдат поставени под нозете Му, дори и великият враг – смъртта. 1 Тимотей 2:5-7; 1 Коринтяни 1:23; 15:25,26

Вярността на Павел не се изчерпваше само със свидетелстването за Евангелието на Христос. Той беше ревностен в служението си към братята и не се страхуваше да им проповядва „целия съвет на Бога“. (Деяния на апостолите 20:27) Той беше верен защитник на вярата и открито се противопоставяше на духа на плътското в църквата. Той подчертаваше, че Христос е истинският глава на църквата и че е неуместно братята му да казват: „Аз съм от Павел“ или „Аз съм от Аполос“. 1 Коринтяни 3:4

Краят на века

Пророчествата на Павел, Петър и Йоан ни уверяват, че Божият народ в края на настоящия век ще бъде благословен с по-голямо разбиране за Божиите планове и цели. Самият Учител свидетелства за същото. Описвайки начина на Своего завръщане и Второто Си Присъствие, Исус каза: „Както светкавицата [гръцки: ярко сияние] идва от изток и блести чак до запад, така ще бъде и пришествието [гръцки: присъствието] на Човешкия Син.“ (Матей 24:27) Колко красива е метафората за зората на слънцето, която Исус използва, за да илюстрира постепенното разкриване на светлината на Истината в деня на Неговото присъствие. Въпреки че това разкриване е било постепенно, в крайна сметка пълният и ясен блясък на Неговото присъствие ще прогони мрака на всяко зло, невежество, суеверие и грях. Макар да сме уверени, че в крайна сметка и в резултат на присъствието на Учителя „познанието за славата на Господа“ ще изпълни цялата земя „както водите покриват морето“, самите ученици на Учителя са първите, които ще бъдат озарени от светлината на Неговото присъствие. Авакум 2:14

Използвайки още една илюстрация на Истината, която ще бъде дадена на домакинството на вярата в края на века, Исус обясни, че когато се върне, ще ги служи с „храна в подходящото време“. (Матей 24:45-47; Лука 12:37) Съвместното свидетелство на Исус и апостолите разкрива, че Божият народ по това време трябва да очаква да бъде благословен с по-дълбоко разбиране на Истините, записани в Библията.

Въпреки това в Писанията няма нищо, което да сочи, че това видение за последните дни ще бъде дадено от Бога по чудотворен начин, както в миналото, когато Той просветляваше умовете на пророците, апостолите и нашия Господ Исус. По-нататъшни видения от този род вече не са необходими, тъй като всички Божии планове и цели са записани в Писанията.

Имаме основание да вярваме, че на Божия народ в този край на века е дадено специално разбиране на Божието Слово, и то по начина, посочен в пророчествата. Това, което трябва да разберем, е дали това разбиране всъщност е Божият план и визията, която до голяма степен беше изгубена от погледа ни през многото векове на Тъмните векове. Трябва да проверим дали то е в хармония с обещанията и пророчествата на Божието Слово.

Божият план

Имаме ли тогава, в настоящия момент, посланието на Истината? Когато става въпрос за разбирането на целия Божий план за изкуплението и спасението на човечеството, не можем правилно да разграничим Истината от заблудата, просто като разгледаме една или дори няколко отделни точки от учението. Това, което първо трябва да определим, е централната тема на Божия план и великата цел, към която води всяка подробност от този план. Какво се разкрива, когато изследваме пророчествата и обещанията на Божието Слово? Това е фактът, че Бог възнамерява да установи царство тук, на земята, което ще потуши бунта на падналото

човечество срещу Неговата суверенна воля, и че човечеството, като приеме Божието осигуряване на живот чрез Христос, може да бъде възстановено до съвършенство и да живее вечно.

Исус обобщи тази велика тема, когато ни научи да се молим: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето.“ (Матей 6:10) Пророк Исаия разкрива, че осъществяването на този божествен замисъл не зависи от крехката плътска сила, а че „управлението ще бъде върху рамото Му [на Исус]“ и че „ревността на Господа на Силите ще извърши това“. Исаия 9:6,7

Тази велика тема пронизва Божието Слово. Тя просто означава, че божественият замисъл е общата рамка на това, което Бог ще направи за крайното благословение на човека. Църквата се отклони от тази фундаментална истина на Библията в продължение на много векове. Вместо да се моли и да очаква Божието царство да управлява и благослови света, постепенно бе създадено човешко царство чрез обединяването на църквата и държавата. Това се наричаше „християнски свят“ и, макар че властта и влиянието на тази система днес са значително по-малки, основният принцип, върху който тя се основаваше, все още управлява мисленето и действията на онези, които не са просветени от Божието свято слово. Този принцип изглежда е, че ако човек не свърши Божието дело вместо Него, то изобщо няма да бъде свършено. Резултатът от това е, че мнозина в момента са слепи за факта, че Бог има план за

благословието на народите и ще осъществи този план независимо от човешката помощ.

Разочарование — след това разбиране

Преди великото разкриване на Истината в този край на века изследователи на пророчествата, като Уилям Милър и други през първата половина на XIX век, бяха открили чрез знаменията на времето и чрез определени пророчества, че завръщането на Учителя е наближило. Те обаче претърпяха разочарование в очакванията си, защото не бяха разбрали начина, по който щеше да се състои завръщането на Христос, като предполагаха, че Той ще дойде като човек с белези от пирони по ръцете и краката. Те бяха пренебрегнали факта, че Той беше дал плътта Си за живота на света и беше възкръснал от мъртвите като славно божествено същество, невидимо за човешките очи. Следователно, когато се завърне, Той ще бъде невидим, „като крадец“, неразпознат от никого, освен от онези, които „бдяха“ и отбелязваха изпълнението на пророчествата. Откровение 16:15; Матей 24:42, 43

Не след дълго, през втората половина на XIX век, група усърдни изследователи на Библията в продължение на значителен период от време изучаваха пророчествата. Една от великите истини, която стана ясна благодарение на това изучаване, беше целта на завръщането на Господа. Писанията показваха, че Той ще се завърне, за да възстанови човечеството към живот, а не за да унищожи земята, и че пророческият край на света всъщност е краят на

сегашния зъл обществен ред и установяването на нов ред – „нови небеса и нова земя, свят, изпълнен с Божията праведност...” (2 Петрово 3:13) В Деяния на апостолите 3:20,21 апостол Петър говори за Божия план, който трябваше да се изпълни чрез и от Христос по време на Неговото Второ Пришествие. Той го описва като „времена на възстановяване на всичко“ и добави, че именно за това Бог е свидетелствал „чрез устата на всичките Си свети пророци от началото на света“. Това беше гласът на Бога – видението – както го чува пророците от „ “ и го разкриха на Петър и на нас.

Видението днес

Видението за Истината, което е достигнало до нас днес по Божия определен начин и за което се радваме, е всеобхватно. То обхваща смисъла на всички велики видения, които Бог е дал на Своя народ в древността. Ной може би не е разбрал това видение така, както го разбираме днес, нито е осъзнал, че преживяванията му, свързани с края на онзи свят, са били предзнаменование за „дните на Човешкия Син“, в които живеем сега, приближавайки края на този „настоящ зъл свят“. (Матей 24:37–39; Галатяни 1:4) И все пак за Ной беше благословение да бъде уведомен за идващия потоп и да му бъде дадена привилегията да служи във връзка с него.

Колко ли трябва да се е радвал Авраам, когато Бог му е съобщил намерението Си да благослови всички семейства на земята чрез неговото семе! Той обаче не е знаел, че това „семе“ на благословието ще бъде семе на вярата, съставено от Исус и членовете на тялото Му,

които страдат и умират с Него, за да могат да живеят и да царуват с Него. Галатяни 3:16, 27–29

Мойсей беше изпълнен с благоговение, когато видя горящия храст и чу гласа на Бога, който му заповяда да си събуе обувките, защото мястото, на което стоеше, беше свята земя. Той научи, че ще бъде избавител на народа си от Египет и ще бъде техен законодател. Той обаче получи малко прозрение за по-голямото избавление, което предстоеше да дойде за цялото човечество, и за примирението както на юдеите, така и на езичниците с Бога съгласно условията на Новия завет. Макар да е вярно, че Мойсей пророкува, че ще дойде някой по-велик от него, подобно на другите пророци от Стария Завет, съмнително е дали той е разбирал много ясно последствията от това и от другите си пророчества. Второзаконие 18:15-19; Деяния на апостолите 3:22-26; Деяния 7:37; Евреи 12:18-24

Исая видя Господа „високо издигнат“ и това видение го вдъхнови да изпълнява волята на такъв възвишен и свят, но неговото видение за Бога не разкри напълно славата на божествения характер, такава, каквато я виждаме днес. Исая не разбираше, както ние имаме привилегията да разбираме, чудната дълбочина и хармония на Божиите качества — Неговата мъдрост, справедливост, любов и сила — толкова подходящо изобразени в „серафимите“, които той видя в видението си. Исая 6:1-8

Когато небесата се отвориха пред Исус, му бе разкрито значението на старозаветните пророчества относно целта на Неговото земно

служение – че Той трябваше да пострада и да умре за човечеството. Тогава не беше възможно да изложи напълно тези неща на учениците Си, защото, както каза Исус, те не бяха способни „да ги понесат сега“. (Йоан 16:12) Когато по-късно Исус им разкри Писанията относно смисъла на смъртта Си, сърцата им пламнаха, тъй като придобиха по-голямо разбиране за тези неща. Лука 24:32

Едва на Петдесетница смисълът на видението се разшири, за да включи „призванието“ на църквата. (Деяния на апостолите 2:36-39) Тогава последователите на Христос научиха по-пълно за своята привилегия да страдат и да умрат с Учителя, като по този начин да имат дял в „подобните жертви“ на този век. (Евреи 9:23) Тази скъпоценна истина също беше изгубена от погледа по време на Тъмните векове, но тя е част от славното видение, с което сме благословени днес.

Видението, на което Павел не се противопостави, беше славно във всичките си последствия. В него той видя, че Божият план е напреднал, за да включи езичниците и да им предложи възможността да станат сънаследници с евреите в обещанията за царството. (Ефесяни 2:11-22) По-късно на Павел бяха дадени и други видения. Той беше „отнесен до третото небе“ и до „рая“ — „нови небеса и нова земя, където обитава правдата“ — и видя неща, за които не му беше позволено да говори, защото тогава още не беше дошло времето. (2 Коринтяни 12:1-4; 2 Петрово 3:13) Днес и ние можем да видим с околното на вярата „третото небе“ и да разберем какво е

видял Павел в „рая“. Той видя Божия замисъл за бъдещо възстановяване, вече осъществено, и цялото човечество, живеещо в световен Едем на съвършен живот и мир на земята. (Исая 51:3; Езекиил 36:33-36) На Павел не му беше позволено да разкаже това, което видя, но на нас нашето видение ни повелява да разкажем на целия свят блажената вест за Христовото царство, което скоро ще бъде установено! Матей 24:14; 2 Тимотей 4:2

Отговорност за истината

Както вече отбелязахме, когато в древността Бог давал видения на Своите слуги, те представлявали поръчки за служение. Същото важи и за видението за Истината, с което Бог ни е благословил. Има нещо, което трябва да направим във връзка с това. За нас то също е поръчка за служение, както и поръчка, която включва условия и изисквания, които трябва да бъдат изпълнени, за да бъде нашето служение „свято, угодно на Бога“. Римляни 12:1

Искаме ръцете ни да бъдат използвани в Божието служение. Искаме краката ни да бъдат бързи в носенето на посланието за божествената любов, за да „утешим всички, които скърбят“ (Исая 61:2). Желаем да използваме устните и езиците си, за да разказваме за Неговата любов. Наистина, ако усвоим правилния дух на видението, ще искаме всичко, което притежаваме, да бъде използвано в Божието служение. „Нищо, Господи, няма да задържа“, ще кажем на Този, Който е отворил очите на нашето

разбиране, за да видим Неговата слава. С радост ще Му посветим всичко, което имаме.

Всичко това е част от нашето пълно подчинение на небесното видение. Павел написа, че трябва да подчиняваме „всяка мисъл“ на Христос. (2 Коринтяни 10:5) Нищо по-малко от това няма да бъде напълно угодно на Господа. Христос каза, че трябва да оставим светлината си да блести, и освен това очерта многото качества на праведността, които ще направят нашето носене на светлината приемливо за Бога. (Матей 5:16; Филипяни 2:15) Нека, тогава, се предадем изцяло на силата на Истината и, в нашето подчинение на видението, да се радваме на каквито и да са преживяванията, които могат да последват. Времето е кратко. Нека бъдем верни, докато все още имаме тази възможност.